

и тук, притиснала ме гробно,
и в ън тъма. С насмешка явна
дух злобен шепне и повтаря
мечти продадени отдавна
за късче хляб... Чернило черно
орисници ми предвещаха.
И няма никога душа
криле по воля да размаха.

Па зар да остане -
тама?

Ако в посочените стихове се пристъпи по пътя на психологическо изследване, ще видим, че тук става дума за архетипа екзистенциална вина, от която се ражда силно преживяване на боязън пред **НАЙ-ВИСШИЯ** (мистериум тремдум).

Торият сегмент, който посочихме, има медиална функция:

ЯВОРОВ:

“През тъмния прозорец
едва се мярна зрак - звезда
и пак зад облаци изчезна.
В живота свой
и аз една звезда имах.
И тя, уви,
така изчезна... А сега
напусто спомням: ще ли вече
на бедствията сред мъглите
повторно тя да се вести?”

ЯКШИЧ:

И као да се чује
Да л’ поточић тако мирно путује?
Ни ваздух тако тихо не гази
и као да са оног света долази?
Ил’ крадом облак иде навише?
Ил’ болник као кад тешко уздише?
Ил’ анђео мелем с неба доноси?
Ил’ оштру косу да га покоси?
Да љубав неједе да злобеније.

Необходимо е да се изтъкне, че медиалната функция на сегмента ни в едната, ни в другата поетична творба не е строго семантично маркирана. Именно и поемата “Нощ”, и стихотворението “Полунощ” като цяло се характеризират с различна степен на процесуалност, произтичаща от самата поява на майката като обект на трагичната изповед на поетите.

Така например в първия сегмент в поемата на Яворов проличава зов (“А съвест гризе”), при Якшич също срещахме зова (“Ал” какъв глас”), чието дефиниране става централен семантичен проблем на